

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

LES DEMOCRÀCIES AVUI
DEPENEN DELS MERCATS

Pau Miserachs

Polític i escriptor

La columna

Maria Mercè
Roca

Contra la impunitat

S'assimila molt sovint corrupció amb les clavegueres del poder per l'ús i despesa dels diners opacs dels règims com va passar amb Luis Roldán en temps del govern del dirigent socialista espanyol Felipe González. Però en democràcia no és exactament el mateix. En democràcia, a més, hem de parlar del moviment constitucionalista del segle XVIII que no va establir condicions econòmiques, ni l'estat del benestar. Tan sols, com deia Voltaire en el seu diccionari filosòfic, aquesta nova forma de govern, sense canviar les relacions econòmiques i socials va defensar la llei i l'ordre, amb una justícia que tenia per finalitat retornar als ciutadans els drets que els havien pres les monarquies absolutes.

LA DEMOCRÀCIA DE PARTITS necessita unes determinades condicions per implantar-se i sobreviure. En acabar la II Guerra Mundial van prevaler les reformes econòmiques acompanyades del compliment dels drets humans reconeguts per les Nacions Unides. Es va voler que l'economia fos causant de la democràcia difonent riquesa, però malauradament obrint la porta a la situació actual en què la política va encara a remolc de l'economia i dels interessos de les oligarquies financeres. No es va institucionalitzar internacionalment la lluita contra la corrupció fins a la Convenció de les Nacions Unides de 31 d'octubre de 2003 que fou ratificada pel Regne d'Espanya el 9 de juny de 2006.

PER SALVAR-SE en moments de crisi, la democràcia, com explica el professor italià Giovanni Sartori, a més de difondre el poder, es va afegir la idea de benestar social amb l'estat social de dret. Lligant l'economia a la democràcia es va creure que el grau de prosperitat faria que la democràcia arrelés amb més força. En cap cas es va donar per bo que la democràcia produiria benestar, ja que no havia de pertorbar els processos econòmics, és a dir, les lleis dels mercats tendents a la globalització.

PERÒ LES DEMOCRÀCIES constitucionals també permeten empobrir uns en benefici d'altres. Les democràcies tanmateix permeten posar fre al desenvolupament econòmic. Les democràcies avui depenen dels mercats, la qual cosa no impedeix la planificació de la producció i l'abastiment dels mercats. Es pot discutir la forma econòmica en cada democràcia però no la realitat dels mercats que existeix en tots els sistemes, inclosos els que es gestionen per partits únics, sense democràcia interna.

UN DELS FENÒMENS que s'han associat a tots els règims polítics i l'economia de mercat, dictadures i democràcies liberals o di-

rigides, és el de la corrupció. L'abundància de béns i de fons públics per administrar o invertir en obra pública ha interconnectat la cobdícia de càrrecs públics amb interessos privats. L'exercici del poder en la societat, sense transparència ni control de la gestió per la ciutadania, permet distribuir la despesa pública aprovada en els pressupostos d'Estat i locals. També a Espanya ens trobem amb situacions similars per concessió d'obres amb sobrepreus, cobrament de comissions per adjudicació d'obres i serveis, aprofitament de càrrecs públics per aconseguir negocis lucratius per a familiars i amics, fitxatges d'excàrrecs públics per a llocs de conveniència en empreses privades que dominen sectors del mercat.

L'ENRIQUIMENT AMB DINER PÚBLIC a través de la gestió política sota l'acció de les oligarquies financeres apareix en tots els sistemes, institucions i règims. Això explica que la lluita contra la corrupció exigeix eliminar la impunitat. La impunitat s'acaba amb la transparència real de la gestió i una acció judicial ràpida basada en un sistema jurídic suficient i ben dotat de mitjans, avui amb una cooperació internacional. La mateixa OCDE reivindica que cal evitar qualsevol discriminació, els suborns i altres formes de corrupció a més de reforçar l'autoritat de les institucions internacionals i el valor dels principis ètics per frenar com deia Gandhi els negocis sense moral, la política.

La lluita contra la corrupció exigeix eliminar la impunitat

Pedrolo

Aquest 2015 ve molt carregat d'efemèrides literàries de primer nivell: 700 anys de la mort de Ramon Lull i 750 del naixement de Ramon Muntaner! Això sense comptar els diversos aniversaris de Benguerel, Helena Valentí o Artur Bladé... Al llarg dels mesos podrem recordar o descobrir aquestes figures i la seva obra, com aquest any que s'acaba hem pogut fer amb Joan Vinyoli. Jo tinc una flaca per Manuel de Pedrolo, que va morir l'any 1990, ara en farà 25, i la meua simpatia té tres fonts. Literàriament, Pedrolo per mi és el nostre Simenon, un escriptor compulsiu, apassionat, sense manies, mestre de la novel·la negra, capaç de construir personatges psicològicament complexos i sempre molt carregats de sexe. Però és que a més –i aquí hi ha el meu segon motiu d'admiració– Pedrolo era independentista. Ara dir això és poc excepcional, però quan ell re-

Per mi és el nostre Simenon, un escriptor compulsiu, apassionat, sense manies

bia a casa seva, al carrer Calvet de Barcelona, tanta gent, sobretot joves, escriptors o no, la cosa, tenint en compte el pa que s'hi donava, no estava exempta de perill. Però la meua estima per l'escriptor de l'Aranyó va una mica més enllà, i té un component sentimental i íntim. Amb el meu home ens vam conèixer el 1981. La nostra primera cita va ser sopant a La Penyora –que per sort té molt bona salut– i vam acabar la nit a hores petites a Isaac el Cec –que ja fa anys que és mort–. La cosa devia anar bé, perquè vam quedar l'endemà, a la Llibreria 22. Ell, inspirat, em va recomanar *El jorobadito*, un llibre d'un escriptor argentí, Roberto Arlt, i jo vaig contraatacar dient-li que el proper dia que ens veiéssim li deixaria un llibre de Pedrolo, *Cendra per Martina*, que acabava de llegir i que m'havia agradat perquè la història d'amor estava explicada successivament pels seus tres protagonistes...

Espero que se li facin els homenatges literaris convenients, i que també l'independentisme el recordi com un d'aquells que van mantenir viu el desig de llibertat, gràcies als quals nosaltres hem arribat fins aquí. Per la meua part, a l'octubre, amb el meu home, quan faci trenta-quatre anys que li vaig deixar *Cendra per Martina* li farem junts el nostre petit homenatge particular.

EL
DIBUIX

Fer

